

RECOMANACIONS

LLIBRES

Joan Sales. Cartes a Màrius Torres. Club Edito, 2007

Aquest setembre passat, al club de lectura, hem llegit *Incerta Glòria*, de Joan Sales (1912-1983), una novel·la extraordinària considerada un clàssic de la nostra literatura. En general, hem gaudit molt amb la seva lectura i també us la volem recomanar. Però el llibre que us proposem no és aquest sinó un que hi està estretament lligat. Són les cartes que l'autor va escriure al poeta Màrius Torres (1910-1942). El volum comença amb missives dirigides a una altra destinatària, la Mercè Figueras de Girona. És a partir d'aquesta relació epistolar que Sales pren contacte amb Màrius Torres amb qui l'acabarà unint una forta amistat. La Mercè i en Màrius estaven internats al sanatori de Puig d'Olena, un centre per a malalts de tuberculosi. Les cartes tan aviat les escriurà a un o a l'altra, també n'hi ha que van dirigides a la germana de la Mercè, Esperança, i n'hi trobem algunes que la dona de Joan Sales (la Nuri) va enviar als mateixos interns.

La primera carta està datada a Barcelona el 28 de febrer del 1936 i l'última a Macorís (República Dominicana) el 20 de novembre de 1941: 5 anys particularment intensos i dramàtics, com us podeu imaginar.

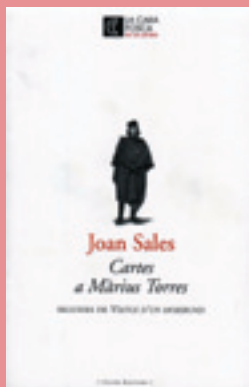
Les cartes ens fan viure, per exemple, la sorpresa inicial que li provoca l'alçament militar, lligat amb l'esperança que fos una situació perfectament controlable pel govern català.

A mesura que van passant els mesos, aquest optimisme decau i Joan Sales passa per diferents estats d'ànim que van des d'un optimisme cada vegada menys eufòric a la desesperació final més absoluta, passant per episodis de ràbia o d'inflamada irritació, no només amb els feixistes sinó també amb els anarquistes i altres grups "polítics" i les seves accions i assassinats a la rereguarda i amb el govern català per la seva inacció o les seves accions incomprensibles.

És clar que totes aquestes cartes també inclouen fragments de vida quotidiana que alleugereixen la lectura. Es dibuixa un home amb un gran sentit de l'humor, com ja hem pogut comprovar a *Incerta Glòria* i amb un especial amor cap al país i la família.

Aquestes cartes que ens serveixen per seguir el ritme dels esdeveniments de la guerra civil, ens transporten durant uns mesos, igual que a *Incerta Glòria*, al front d'Aragó. Veiem com l'escriptor ha fet servir vivències seves reals i les ha convertit en literatura. Alguns episodis de la novel·la són calcats a esdeveniments reals.

Les últimes cartes les envia ja des de l'exili, primer a París, després a San Pedro de Macorís. En un volum tan important hi trobem molts més temes interessants. Un d'ells és l'anàlisi de la poesia de Màrius Torres. Sales és un crític

implacable. Però aquest espai ja no dona per més. Aquest llibre és a la vostra disposició a la biblioteca.

Mercè Barnadas

CINEMA

ARNOLD, Andrea

Fish Tank. 2009.

A la Mia, una adolescent de quinze anys, l'han fet fora de l'escola. Descarada i insolent, la jove es passa el dia vagant, sense fer gaire res. A casa, on viu amb la seva mare i la seva germana petita, coneix al nou xicot de la seva mare, un home atractiu i extravertit, que l'anima a fer allò que més li agrada: ballar. Entre els dos s'establirà una estranya amistat. Però en aquesta pel·lícula res és el que sembla. No és, doncs, el mil vegades repetit argument de l'adolescent conflictiva que té una oportunitat de redimir-se. Veure-la és sorprendre's amb cada "gir" de l'argument, amb cada petita sorpresa.

Fish Tank va guanyar el Bafta 2009 a la millor pel·lícula britànica i el Premi del Jurat 2009 al Festival de Cannes.

Marta Feliu

MÚSICA

Pascal Comelade & Cobla Sant Jordi Retrospectiva (1990-2010)

Pascal Comelade és un dels músics catalans més creatius i originals. La seva música és juganera, moltes vegades amb instruments de fireta i està carregada de romanticisme i melancolia. En aquest afany d'innovació i de recerca de nous sons i matisos s'ha embarcat en un nou projecte que consisteix en adaptar amb aires de sardana una selecció de cançons que ha creat en els últims 20 anys com, per exemple "L'argot del soroll" o "Sense ressò del dring". Per fer-ho, s'ha aliat amb la Cobla Sant Jordi que ha posat a disposició del músic ceratà el so del flabiol, el tible, la tenora i companyia. Però ell continua amb els seus instruments i acompanyat dels seus músics habituals: el multiinstrumentista Pep Pascual, el guitarrista Ivan Martínez i el bateria Oriol Luna. També hi col·laboren el músic Pau Riba i el poeta Enric Casasses.

Una bona ocasió per acostar-se al músic nord-català i per escoltar música de sardana des d'un punt de vista gens ortodox. No us penseu que les podreu ballar! És la cobla la que es posa al servei de Comelade i no al revés, tot i que en alguns temes sembla que la sardana hagi de guanyar el pols. És l'últim tema, la "Sardana dels desamparats", composta pel mateix Comelade, el que es pot considerar més tradicional, amb inici de flabiol inclosa.

Albert Torrent

